

cu mărturisirea: „trupul și sângele nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” [I Cor. 15, 50]. Însă, cei care au forțat și au pervertit sensul, care au interpretat cu vicleșug acest pasaj, nu au făcut decât să denatureze cuvintele și să le dea un alt sens. Căci despre ce alt lucru văzut pot ei vorbi, dacă doresc să interpreteze în alt fel cuvintele ca acestea: „*Pentru că acest trup stricăcios trebuie să se îmbrace în nestricăciune și acest trup muritor să se îmbrace în nemurire*” [I Cor. 15, 53] și: „*pentru ca și viața lui Iisus Hristos să se arate în trupurile noastre*” [II Cor. 4, 11], ca și toate celelalte pasaje ale Apostolului, în care el a vorbit în mod clar despre învierea și nestricăciunea trupurilor? Căci ei vor să dea o falsă interpretare acestor pasaje și a altora ca ele, pentru ca să nu aleagă și să înțeleagă sensul lor adevărat.

(Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, Aflarea și respingerea falsei cunoașteri)

BUCURIA PAȘTILOR

Învierea Domnului reprezintă o chemare existențială. În ea se poate asculta ecoul primei chemări pe care Dumnezeu a adresat-o creației când a adus-o din neființă la ființă. Creația din nimic este temeiul dependenței de Dumnezeu. Lumea este comuniune cu Dumnezeu și cu semenii și ființează din voia iubitoare a lui Dumnezeu, iar fără El tinde spre nimic.

Învierea Domnului Iisus Hristos constituie însăși inima credinței creștine, a "veștii bune" creștine. Și totuși, în viața reală a creștinilor din zilele noastre, credința în Înviere ocupă un loc foarte restrâns, oricât de paradoxal ar putea părea acest fapt. Spunem acest lucru, deoarece această credință a devenit cumva încetoșată, în așa fel încât creștinul de astăzi, fără a sesiza acest aspect și fără a tăgădui Învierea, reușește cumva să o evite. El a încetat să mai trăiască în Înviere așa cum o făceau primii creștini. De aceea, chiar și atunci când simte o oarecare bucurie în noaptea Sfințelor Paști, aceasta se dovedește a fi o biată emoție a sufletului însetat de bucurie și de pace. De aceea, nu poate păstra bucuria Învierii dincolo de Săptămâna Luminată, în viața de zi cu zi.

„Învierea Domnului”, *frescă* executată de Cuviosul Părinte Arsenie Boca la Mănăstirea Drăgănescu

Cugetul religios al omului contemporan, copleșit de duhul "grijii de multe", percepe adesea Învierea lui Hristos ca pe o minune, ceea ce desigur și este, dar care se aplică exclusiv la Cel Înviat. Lipsește acea bucurie a creștinismului primar, vie și mărturisitoare, care a continuat să se manifeste prin cultul, imnurile și rugăciunile Bisericii; acea bucurie care nu a încetat să despartă Învierea Domnului de învierea universală, a tuturor oamenilor.

Pentru a trăi așa cum se cuvine bucuria Sfințelor Paști, să ne întărim în credință, să plecăm mai des genunchiul la rugăciune, să înmulțim fapta cea bună la tot pasul. Suntem chemați ca, oriunde ne aflăm, fie în familie, fie în comunitate, fie la locul de muncă, să săvâșim faptele milei trupești și ale celei sufletești, încredințați fiind că orice "bine" făcut este o mică înviere. Pentru a ne împărtăși de darurile Sfintei Învieri suntem chemați să fim "în lume", dar nu "ai lumii"; să sădim în sufletele

noastre încredințarea că întotdeauna "a fi" este superior lui "a avea".

Împărtășindu-vă din inimă aceste gânduri, vă îmbrățișăm cu părintească dragoste pe toți și vă dorim să aveți parte de zile îndelungate, în pace, cu bucurie și sănătate deplină și să adresăm vestirea cea de lumină purtătoare:

Hristos a înviat !

*PS Galaction, Episcopul Alexandriei și
Teleormanului*

(Fragment din Pastorală la Învierea Domnului)